

Republika Hrvatska
Općinski sud u Slavonskom Brodu
Trg pobjede 15
Slavonski Brod

Poslovni broj P-438/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sutkinji Mirandi Gavrić Jularić, u pravnoj stvari tužiteljice MARIJANE PEHAR, Slavonska br.54 Slavonski Brod OIB:97056673336 zastupana po Krešimiru Bogdanu, odvjetniku iz Slavonskog Broda protiv tuženika ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320 zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., Zagreb, Lopašićeva 6, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave dana 17. rujna 2026. godine u nazočnosti tužiteljice osobno uz punomoćnika, te zamjenika punomoćnika tuženika Maje Turković odvjetničke vježbenice, a presude javno objavljene dana 14. listopada 2026. godine

p r e s u d i o j e

- I. Utvrđuje se da je članak 10 Ugovora o kreditu br. 75152/04 između tužiteljice MARIJANE PEHAR, Slavonska br.54 Slavonski Brod OIB 97056673336 kao korisnika kredita i tuženika ERSTE & STEIERMAERKISCHE BANK d.d. OIB 23057039320 Jadranski trg 3a, Rijeka, kojim je ugovoreno da je za obradu zahtjeva i odobravanje kredita korisnik kredita dužan prije korištenja kredita platiti 1,50 % naknade na iznos kredita, obračunate s datumom ugovora, ništetna.
- II. Nalaže se tuženiku ERSTE & STEIERMAERKISCHE BANK d.d. OIB 23057039320 Jadranski trg 3a, Rijeka da tužiteljici MARIJANI PEHAR, Slavonska br.54 Slavonski Brod OIB 97056673336 plati novčani iznos od 71,44 Eur zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana 09.10.2001.god. računajući. do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015, po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena a od 1. siječnja 2023. do 29.12.2023.god.

po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30.12.2023.god. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01.siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. Srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke sve u roku od 15 dana

- III. Nalaže se tuženom ERSTE & STEIERMAERKISCHE BANK d.d. OIB 23057039320 Jadranski trg 3a, Rijeka, platiti tužitelju MARIJANI PEHAR, Slavenska br.54 Slavonski Brod OIB 97056673336, troškove parničnog postupka u iznosu od 886,55 EUR sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od presuđenja do isplate po stopi zateznih kamata po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01.siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke sve u roku od 15 dana

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je dana 08.10.2001.god. s tuženim potpisala Ugovor o kreditu br. 31200 620-000-0000016/51401653-2310010704 u iznosu od 4.700,00 Eura. Kredit je odobren na 60 mjeseci uz promjenjivu kamatnu stopu od 12% godišnje i mjesečni anuitet od 104,55 Eura. Člankom 10. Ugovora o kreditu ugovoreno je da za obradu zahtjeva i odobravanje kredita korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 1,5% naknade na iznos kredita, obračunate s datumom ugovora. Tužitelju je dana 01.12.2001.god. kredit pušten u tečaj, dakle isti je za naknadu platio novčani iznos od 530,02 Kune, odnosno 71,44 Eura. Na dan 8. listopada 2001. godine, iznos od 530,02 hrvatske kune (HRK) vrijedio je točno 71,44 eura (EUR) prema službenom srednjem tečaju Hrvatske narodne banke (HNB). U tom razdoblju, službeni srednji tečaj iznosio je 7,4190 HRK za 1 euro. Kao što je razvidno iz Ugovora o kreditu plaćanje naknada unaprijed je ugovorom formulirana, a tužiteljica na nju i na njezinu visinu nije mogla imati, niti je imala ikakav utjecaj. Tuženi s tužiteljem u odnosu na navedeni članak nije pregovarao, niti mu je pružio mogućnost bilo kakvih pregovora. Iz navedenog članka 1. Ugovora o kreditu nije razvidno od čega se sastoji ulazna naknada i koje je to troškove tuženi imao. Evidentno je da takva ugovorna odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja. Sud EU svojim presudama C-84/19 i C-224/19 nedvojbeno utvrdio da banke ne smiju ugovarati nikakve troškove obrade kredita, i da su

takve ugovorne odredbe nepoštene. Županijski sud u Zagrebu potvrdio je dna 20. srpnja 2021. presudom GŽ-1368/21 pravomoćnost presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu i time je utvrdio za dva ugovora o kreditu ništetnost ulazne naknade za obradu kredita. Naime, prema pravilima ZOO-a/1991 koja su bila na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora (u kontinuitetu i pravilima ZOO-a) ugovor u kojem je postavljen raskidni uvjet protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilni propisima ili moralu društva je ništav u tom dijelu (članak 75. stavak 1. u vezi s člankom 105. stavkom 1. ZOO-a/1991, članak 298. stavak 1. u vezi s člankom 324. stavkom 1. ZOO-a), posljedica koje je nastanak subjektivnog prava za vraćanje onoga što je primljeno na temelju ništetnog nuzgrednog sastojka pravnog posla (članak 104. stavak 1. i 3. ZOO-a/1991, članak 323. ZOO-a). Znatnije neravnoteže stvorene odredbama kojima se na teret potrošača prebacuju troškovi različiti od kamata, ne mogu ograničiti samo na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije koja je predmet ugovora, s jedne strane, i troškova koji na temelju te odredbe terete potrošača, s druge strane, s obzirom da znatnija neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je na temelju ništetnih odredbi stavljen potrošač kao stranka ugovora, bilo u obliku ograničenja sadržaja prava koja prema tim odredbama ima na temelju tog ugovora ili ograničenja u njihovu korištenju ili pak u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena pozitivnim propisima U konkretnom slučaju radi se o standardiziranom (tipskom) ugovoru. Odredbom čl. 295. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj 35/05, dalje: ZOO) propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Također, odredbom čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 79/07, 125/07, dalje: ZPP) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Primjerice su navedene ugovorne odredbe koje bi se, uz ispunjenje prethodno navedenih pretpostavki, mogle smatrati nepoštenima pa tako i odredba kojom se trgovcu dopušta da jednostrano mijenja karakteristike proizvoda ili usluge koji su predmet ugovora, bez valjanog razloga. Kao posljedica nepoštenosti pojedine ugovorne odredbe čl. 102. ZPP propisana je ništetnost. Odredbom čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. propisano je da se ugovorna

odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora, a prema odredbi čl. 5. Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Člankom 4 ZOO-a ustanovljeno je načelo savjesnosti i poštenja. U navedenom se govori o tome da su sudionici u pravnom poslu u zasnivanju i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja. Bit načela savjesnosti i poštenja je usmjerena protiv formalističke primjene prava i posebno, protiv sprječavanja zloupotrebe subjektivnog prava, kada dužnik ne ispunjava svoju obvezu odnosno ovlaštenik ne rabi svoje pravo sukladno njegovoj svrsi. Sloboda uređivanja obveznih odnosa ne znači apsolutnu slobodu u korist jedne strane u odnosu. Tuženi kao jednostrani sastavljač ugovora, ugovor je tužitelju predložen kao obrazac po principu uzmi ili ostavi, jednostrano je nametnuo i uvjetovao plaćanje naknade. Tužitelj je kao druga ugovorna strana u ugovoru o kreditu s ovom nepoštenom odredbom općih uvjeta doveden u očigledno neravnopravan položaj u pravima i obvezama iz ugovora, a sve u tuženikovu korist. Tuženi je na navedeni način postupio protivno svrsi sklopljenog ugovora, načelima obveznog prava te duhu prava i pravnog poretka. 3. Činjenično, u stvarnosti tužitelj i tuženik nisu pojedinačno pregovarali niti je tužitelju bilo objašnjeno što sačinjavaju troškovi obrade kredita. Dakle, već samim sklapanjem ugovora koji sadrži predmetne odredbe, a o kojima se izvjesno nije pojedinačno pregovaralo, neravnoteža u pravima i obvezama je znatna i postoji jer se radi o odredbama u tipskim formuliranim ugovorima sastavljenim od strane tuženika, unaprijed, bez pojedinačnog pregovaranja u kojem potrošač preuzima rizik i ne znajući za njega jer o tome nije informiran, tuženik nije raspolagao informacijama koje bi mu omogućile shvaćanje pravnih posljedica koje za njega iz tih odredaba proizlaze, i nije se odrekao pravne zaštite koje mu jamči Direktiva 93/13. Sukladno odredbi čl. 323.st.1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Sukladno odredbi st.2.istoga članka ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U smislu odredbe čl. 1111. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Pod prijelazom imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom. Obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. U smislu odredbe čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava osnovanost tužbe. Tuženik osporava navode tužitelja ističući da je na tužitelju teret dokazivanja statusa potrošača, odnosno da je predmetni ugovor sklopio u svrhe koje nisu povezane s njegovom poslovnom ili profesionalnom djelatnošću. Nadalje, tuženik smatra da je ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita jasna, razumljiva i lako uočljiva jer je njome izričito određena naknada u visini od 1,5 % iznosa kredita, o čijem je postojanju i visini tužitelj, prema tvrdnjama tuženika, bio obaviješten tijekom pregovora i prilikom sklapanja ugovora. Ističe da je navedena naknada služila pokriću operativnih, materijalnih, administrativnih i drugih troškova nastalih u postupku obrade i odobravanja kredita te da u vrijeme sklapanja ugovora nije postojalo zakonsko ograničenje njezine naplate. Pozivajući se na odredbe Zakona o zaštiti potrošača, Direktivu 93/13/EEZ, odluku Suda Europske unije u predmetu C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.) i domaću sudsku praksu, tuženik smatra da predmetnu ugovornu odredbu nije dopušteno podvrgnuti ocjeni nepoštenosti i ništetnosti jer je, prema njegovu stajalištu, ispunjen zahtjev transparentnosti te je tužitelj mogao razumjeti njezine ekonomske posljedice. Podredno, tuženik ističe prigovor zastare potraživanja, navodeći da je naknada naplaćena 8. listopada 2001. godine te da se na eventualni zahtjev za povrat naplaćenog iznosa primjenjuje petogodišnji zastarni rok računajući od dana plaćanja. Tuženik ističe i prigovor mjesne nadležnosti i postavljenoj vrijednosti predmeta spora.
3. Tužiteljica u očitovanju na navode tuženika u podnesku od 16. srpnja 2026. osporava osnovanost istaknutih prigovora te ističe da je ugovorna odredba o mjesnoj nadležnosti suda u mjestu sjedišta banke ništetna kao nepoštena ugovorna odredba, zbog čega je, s obzirom na njezino prebivalište u Slavonskom Brodu, za postupanje nadležan Općinski sud u Slavonskom Brodu. U odnosu na vrijednost predmeta spora navodi da je ona pravilno određena zbrajanjem vrijednosti deklaratornog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe i kondemnatornog zahtjeva za isplatu, sukladno članku 37. stavku 1. Zakona o parničnom postupku i citiranoj sudskoj praksi. Glede statusa potrošača, ističe da je predložila vlastito saslušanje radi dokazivanja da je kredit sklopljen u privatne svrhe, zbog čega smatra da je prigovor tuženika preuranjen. U pogledu naknade za obradu kredita navodi da je riječ o unaprijed sastavljenoj tipskoj ugovornoj odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, kojom je tuženik, protivno načelu savjesnosti i poštenja te načelu ravnopravnosti ugovornih strana, na njezin teret nametnuo obvezu plaćanja naknade koja nije dovoljno jasno obrazložena niti je tuženik dokazao da njezina visina odgovara stvarnim troškovima obrade i odobravanja kredita. Pozivajući se na odredbe Zakona o obveznim odnosima, Direktivu 93/13/EEZ, praksu Suda Europske unije, Vrhovnog suda Republike Hrvatske i županijskih sudova, smatra da sporna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na njezinu štetu te je stoga nepoštena i ništetna, s posljedičnim pravom na povrat naplaćenog iznosa. Prigovor zastare smatra neosnovanim, ističući pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske prema kojem zastarni rok restitucijskog zahtjeva počinje teći od pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost ugovora, a ujedno smatra da joj pripada pravo na zatezne kamate od dana plaćanja naknade jer je tuženik bio nesavjestan stjecatelj. Naposljetku, osporava navode tuženika o uništenju dokumentacije nakon isteka roka čuvanja,

ističući da tuženik nije dostavio dokaze o njezinu stvarnom uništenju te da je upravo na njemu teret dokazivanja te činjenice, zbog čega se ne može osnovano pozivati na nepovoljniji procesni položaj niti zahtijevati prebacivanje tereta dokazivanja na tužiteljicu.

4. Sud nije prihvatio prigovor mjesne nenadležnosti koji je tuženik istaknuo u odgovoru na tužbu, budući da je ocijenio da je za postupanje u ovom predmetu mjesno nadležan Općinski sud u Slavonskom Brodu. Naime, predmetni spor proizlazi iz ugovora o kreditu sklopljenog između tužiteljice kao potrošačice i tuženika kao kreditne institucije, slijedom čega se prilikom ocjene mjesne nadležnosti ima u vidu i posebna odredba članka 19.I stavka 1. Zakona o potrošačkom kreditiranju, kojom je propisano da potrošač u sporovima koji nastanu u vezi s ugovorom o kreditu može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne strane pred sudom mjesta svojeg prebivališta, neovisno o sjedištu druge ugovorne strane. Budući da tužiteljica ima prebivalište na području Slavonskog Broda, za koje je područje nadležan Općinski sud u Slavonskom Brodu, neosnovan je prigovor tuženika kojim osporava mjesnu nadležnost naslovnog suda. Nadalje, sud je imao u vidu da se tužbeni zahtjev odnosi na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita te na isplatu iznosa naplaćenog na temelju navedene odredbe, zbog čega je predmetni spor neposredno povezan s ugovorom o kreditu i pravima tužiteljice kao potrošačice. Ujedno, eventualna ugovorna odredba kojom bi se unaprijed ugovarala nadležnost suda prema sjedištu tuženika ne može sama po sebi dovesti do drukčijeg zaključka, već je njezinu valjanost potrebno ocijeniti u skladu s mjerodavnim zakonskim odredbama i pravilima o zaštiti potrošača. Slijedom navedenog, sud je na pripremnom ročištu rješenjem odbio prigovor mjesne nenadležnosti tuženika te je odlučio da će se postupak nastaviti pred naslovnim sudom.
5. Tijekom postupka nesporno je među strankama da je tužiteljica Marijana Pehar s tuženikom sklopila ugovor o kreditu, da je ugovorom ugovorena naknada za obradu kredita u visini od 1,50 % iznosa kredita te da je tužiteljici na toj osnovi naplaćen iznos od 71,44 EUR. Sporno je ima li tužiteljica status potrošača, je li se o ugovornoj odredbi kojom je ugovorena naknada za obradu kredita pojedinačno pregovaralo, je li navedena odredba jasna, razumljiva i transparentna te uzrokuje li znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, slijedom čega bi bila nepoštena i ništetna. Sporno je i je li tužiteljičino potraživanje zastarjelo, kao i osnovanost prigovora tuženika glede mjesne nadležnosti suda.
6. U provedenom dokaznom postupku sud je izvršio uvid i pročitao isprave priložene spisu, i to: Ugovor o kreditu od 8. 10. 2001. , Otplatni plan, Obračun naknade, a radi utvrđenja statusa tužiteljice kao potrošača te okolnosti sklapanja ugovora i pojedinačnog pregovaranja o spornoj ugovornoj odredbi saslušana je tužiteljica kao stranka u postupku.
7. Tužiteljica je u svom iskazu navela da je 2001. godine podigla kredit u Erste banci radi adaptacije obiteljske kuće, istaknuvši kako u to vrijeme nije bila nositeljica obrta niti članica trgovačkog društva te da je sredstva dobivena kreditom koristila isključivo za navedenu namjenu. Pritom je pojasnila da je kredit bio unaprijed odobren, s unaprijed određenim iznosom, rokom otplate i iznosom mjesečnih rata, zbog čega nije imala mogućnost pregovarati o pojedinim odredbama ugovora, već joj je ugovor bio pripremljen te ga je

samo potpisala. U odnosu na naknadu za obradu zahtjeva i odobravanje kredita iz članka 10. ugovora, navela je da je u banci nisu posebno objašnjavali niti su je upoznali s tom odredbom, kao ni s iznosom predmetne naknade. Dodala je da se ne sjeća točno kada je naknada naplaćena. Nadalje, potvrdila je da nije pojedinačno pregovarala o odredbama ugovora, već je prihvatila unaprijed pripremljeni ugovor. Na poseban upit punomoćnice tuženika navela je da nije primijetila naplatu predmetne naknade, pojasnivši kako je bilo više uplata i isplata između nje i banke te da nije posebno analizirala na što se pojedinačna plaćanja odnose.

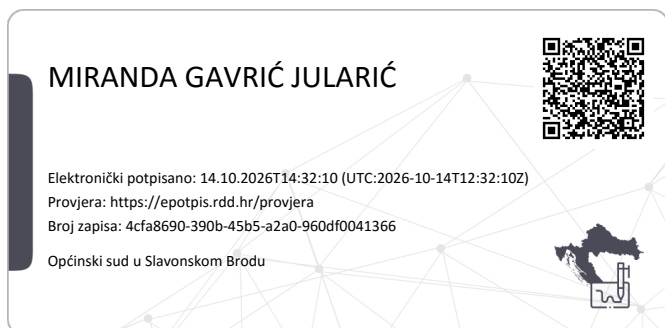
8. Uvidom u Ugovor o kreditu broj 31200 620-000-0000016/51401653-2310010704 od 8. listopada 2001. godine, sud je utvrdio da je tužiteljica kao korisnica kredita s tuženikom ugovorila kredit u iznosu od 4.700,00 EUR, s rokom otplate od 60 mjeseci, promjenjivom kamatnom stopom od 12 % godišnje i mjesečnim anuitetom u iznosu od 104,55 EUR. Poseban naglasak stavljen je na odredbu članka 10. predmetnog Ugovora, kojom je ugovorena obveza tužiteljice da na ime obrade zahtjeva i odobravanja kredita plati naknadu u visini od 1,5 % iznosa kredita, odnosno 530,02 HRK, što odgovara iznosu od 71,44 EUR. Iz sadržaja ugovora razvidno je da je navedena naknada unaprijed određena ugovornom odredbom, pri čemu, prema navodima tužiteljice, ista nije imala mogućnost utjecati na njezin sadržaj niti je s tuženikom pojedinačno pregovarala o predmetnoj naknadi.
9. Analizom izvedenih dokaza u smislu odredbe članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23; dalje: ZPP) kao i rezultata cjelokupnog raspravljanja ovaj sud nalazi da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.
10. Predmet spora je zahtjev tužiteljice da sud (1) utvrdi ništetnom odredbu članka 10. Ugovora o kreditu broj 31200 620-000-0000016/51401653-2310010704 sklopljenog dana 8. listopada 2001. godine te da joj tuženik (2) isplati iznos naplaćen na ime naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u visini od 530,02 HRK, odnosno 71,44 EUR, jer tužiteljica tvrdi da se radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi kojom je povrijeđeno njezino potrošačko pravo. Dakle, sporno je među strankama je li predmetna ugovorna odredba ništetna i nepoštena, je li tužiteljica imala status potrošača u smislu relevantnih propisa, je li se o spornoj odredbi pojedinačno pregovaralo te ima li tužiteljica pravo na povrat naplaćenog iznosa naknade sa zakonskom zateznom kamatom.
11. Člankom 59. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03.) propisano je: "Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito (...) odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti (...)."
12. Člankom 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: (1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač

nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. (3) Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. (4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

13. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovog postupka tuženik to nije dokazao, već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu.
14. Ispitujući status tužiteljice, sud je utvrdio da tužiteljica u ovom pravnom odnosu ima status potrošača u smislu relevantnih odredbi Zakona o zaštiti potrošača. Naime, iz iskaza tužiteljice proizlazi da je kredit podigla radi adaptacije obiteljske kuće, dakle kao fizička osoba koja sklapa pravni posao u svrhe koje nisu namijenjene njenoj gospodarskoj niti profesionalnoj djelatnosti. Tuženik s druge strane nije ponudio niti jedan dokaz kojim bi doveo u sumnju ovakvu prirodu kredita.
15. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18. – dalje ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.
16. Slijedom navedenoga, ovaj sud zaključuje da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi Ugovora. Budući da iz predmetnog Ugovora proizlazi da ga je prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a niti je tužitelj mogao pojedinačno pregovarati.
17. S obzirom na to da je tužiteljica na temelju članka 10. Ugovora o kreditu broj 31200 620-000-0000016/51401653-2310010704 platila tuženiku naknadu za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u iznosu od 530,02 HRK, odnosno 71,44 EUR, čiju je visinu tuženik unaprijed odredio u postotku od 1,5 % iznosa kredita, a bez jasnog navođenja konkretnih usluga i troškova na koje se naknada odnosi, proizlazi da je takva ugovorna odredba mogla prouzročiti značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošačice tj. tužiteljice. Pritom je od značaja i činjenica da, prema navodima tužiteljice, o predmetnoj odredbi nije pojedinačno pregovarano te da nije bila upoznata s njezinim sadržajem i visinom naknade.
18. Neosnovan je prigovor zastare, jer je člankom 328. Zakona o obveznim odnosima propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužiteljice kojim traži utvrđenje ništetnosti. U odnosu na zahtjev za isplatu, ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na

sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020. Prema tom shvaćanju, zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

19. Što se tiče zateznih kamata, sud prihvaća zahtjev tužitelja da one teku od dana naplate naknada 9. listopada 2001. jer se tuženik, kao strana koja je nametnula ništetnu odredbu bez mogućnosti pregovaranja, smatra nepoštenim stjecateljem u smislu članka 1115. ZOO-a. Naime, kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, zatezne kamate teku od dana stjecanja ako je stjecatelj bio nepošten, a u potrošačkim sporovima banka se smatra nepoštenim stjecateljem od trenutka naplate iznosa temeljem odredbe koju je sama unaprijed formulirala i za koju je naknadno utvrđena ništetnost.
20. Odluka o troškovima postupka temelji se na članku 154. stavku 1. ZPP-a. Troškovi su priznati prema troškovniku tužitelja i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika: sastav tužbe u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 7. toč. 1. Tarife), sastav obrazloženog podneska od 16. srpnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. toč. 1. Tarife), zastupanje na ročištu 17. rujna 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. toč. 1. Tarife), sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 EUR i sudske pristojbe na presudu u iznosu od 110,00 EUR, te PDV na priznate odvjetničke troškove u iznosu od 150,00 EUR, što ukupno iznosi 886,55 EUR.

d, 14. listopada 2026.

Sutkinja

Miranda Gavrić Jularić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se podnosi putem ovog suda na Županijski sud.

DNA:

1. tužiteljica po punomoćniku
2. tuženik po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088e-a4c58**

Kontrolni broj: **045f1-44470-909c1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.